

НАЈЛЕПШЕ ПРИЧЕ
ЗА СВА
ГОДИШЊА
ДОБА

ПРЕПРИЧАЛА СТЕФАНИЈА ЛЕОНАРДИ ХАРТЛИ

Превела
Дијана Радиновић

The illustration depicts a whimsical winter town. In the upper left, there are several blue houses with white roofs and windows, some featuring intricate geometric patterns. To the left, a tall, ornate church spire with a white dome and blue accents rises above the rooftops. The ground is covered in snow, with several blue snowflakes scattered throughout. In the upper right, there are several bare, brown trees. In the lower right, a small brown bird with a patterned body is perched on a ledge. The overall style is soft and painterly, with a cool color palette of blues, whites, and browns.

ПРИЧА О ГОДИНИ

Бајка Ханса Крисџијана Андерсена

Илустровала Алида Масари

Био је први дан нове године. После синоћног славља град је још спавао окован снегом и ледом. Неколико промрзлих **врабаца** скакутало је околу у потрази за храном. „И ово људи зову новом годином? Све је исто као што је било: нема ничег да се једе!“, пожалила се птичица.

„Људи су синоћ покушали да отерају стару годину петардама, лупњавом и дреком, али можда се она није дала отерати“, одвратио је други врабац тражећи мрвицу хлеба. На то најстарији врабац рече:

*„Година им нова синоћ дође,
другачије мере време људи.
А нама ће у пролеће доћи,
кад природа почне да се буди.“*

„А кад ће доћи пролеће?“, упитао је најмлађи врабац. „Кад се врате роде“, одговорио је други, па додао: „Али овде у граду то се не види. Мораш да одеш на село.“

„Хајдемо онда!“, повикале су све птичице и на то одлетеле.

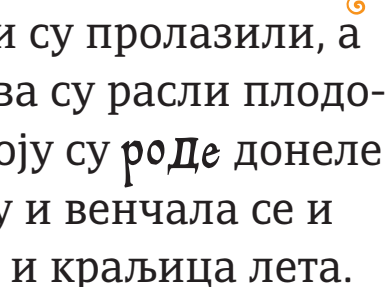

И поља и шуме били су завејани, а ветар је био хладнији него у граду. „Шта је оно?“, упитао је један врабац другаре, показујући на старца одевеног у бело који је седео на брду мало даље од њих. Дугу косу белу као снег мрсио му је ветар, а с беле браде висиле су му леденице. „То је **Чича Зима!**“, одговори му врана с гране дебелог храста. „Чека да дође пролеће, па да оде да се одмара до наредне године.“ Протицали су студени дани и ледене ноћи, а онда се напослетку две **роде** појавише на обзорју: враћале су се из топлих крајева и на леђима носиле дечака и девојчицу. Како су дечја стопа дотакла земљу, тако је снег почео да се топи, а из земље су почеле да ничу висибаве. Старац им приђе да их загрли и све их троје обави магла. Кад ју је сунце распршило, **Чича Зиме** више није било.

Деца су почела да тумарају около, а куд год да су крочила, ницала је трава, дрвеће је листало, а шарено цвеће цветало на све стране. „Стигло је **пролеће!**“, зацвркутали су пресрећни врапци.

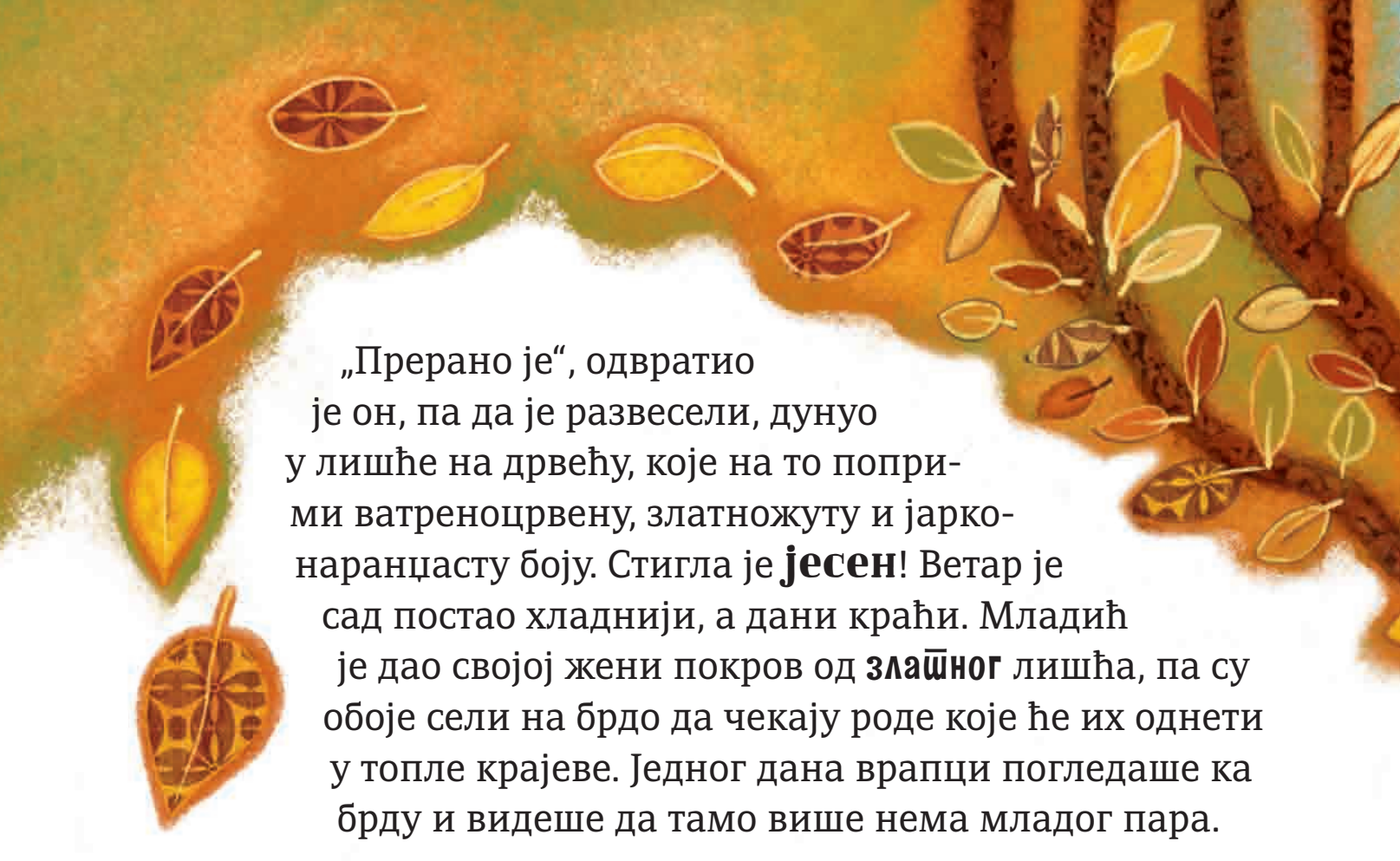

Месеци су пролазили, а из цветова су расли плодови. Деца коју су **роде** донеле порасла су и венчала се и постала краљ и краљица лета.

Кад би се на небо навукли тмасти облаци, па ударио пљусак, младенци би заклон потражили под неком крошњом. Срећом, летње олује кратко су трајале и убрзо би поново грануло **сунце**. Топао ветар њихао је грање пуно лишћа и стабљике кукуруза дозрелог за брање. Људи и животиње имали су сад обиље хране, па су **врапчићи** скакутали по плеви да кљуцају семе које је сељацима отпало током жетве. Но кад су људи све пожњели, на пољима је остала само стрњика пожутела од сунца. „Не свиђа ми се више овде. Хоћу да се вратим тамо одакле смо дошли“, казала је краљица лета мужу.

The top half of the page features a stylized illustration of a tree trunk on the right, with numerous leaves in shades of yellow, orange, and brown falling or blowing around it. The background is a soft, textured wash of warm autumn colors.

„Прерано је“, одвратио је он, па да је развесели, дунуо у лишће на дрвећу, које на то поприми ватреноцрвену, златножуту и јарко-наранџасту боју. Стигла је **јесен!** Ветар је сад постао хладнији, а дани краћи. Младић је дао својој жени покров од **злаћног** лишћа, па су обоје сели на брдо да чекају роде које ће их однети у топле крајеве. Једног дана врапци погледаше ка брду и видеше да тамо више нема младог пара.

На њиховом месту седео је онај **старац** дуге беле браде, огрнут снежним плаштом. Зима је поново дошла, а он ће остати на том брду све док се **роде** не врате и донесу ново двоје деце које ће опет донети **пролеће** на земљу.

ПОСТАНАК СУНЦА И МЕСЕЦА

Корејска народна ѓрича

Илустровао Доменико Русо

Пре много година, док на небу није било сунца и месеца, већ само звезда, била једна мајка која је са своје двоје деце живела у једној кућици у планинама. Дечак се звао **Хаесик**, а девојчица **Далсун**. Једног дана њихова мајка пође доле у село да прода пиринчане колаче кад се одједном пред њом створи гладни тигар и заурла:

„Или ћеш
ми храну дати
ил' ћу тебе
прогутати!”

Жена му без оклевања баци један **колач** из корпе, а тигар га зграби и оде.

Сирота жена пође даље, но
није далеко одмакла кад тигар
поново искочи пред њу.

„Колаче ми своје дај
ил' је твом животу крај!“

Дрхтећи од страха, жена му баци још два
колача, који су били тако
укусни да се тигар поново
вратио и затражио јој
најпре још три кола-
ча, па још четири.

Звер се упорно враћала и тражила још колача и жена напоследку виде да јој у корпи није остао више ниједан. „Молим те, немој ме појести! Код куће ме чека двоје деце!“,

стаде она да га преклиње. „О, баш фино!“, помисли тигар, обрадовавши се што ће их све троје појести. На

то се баци на жену и прогута је у једном залобају, па обуче њену одећу и настави даље путем. Кад

је стигао до кућице, он покуца на врата и рече: „Пустите ме, дечице, то сам ја, ваша мама!“

Далсун таман пође да отвори врата, али брат је заустави: „То не звучи као глас наше мајке.“ Потом се обрати тигру:

„Докажи нам да си стварно наша мајка!“ Звер на то умаза шапу **брашном** са дна корпе и протури је кроз врата. Видевши како је бела, деца помислише да

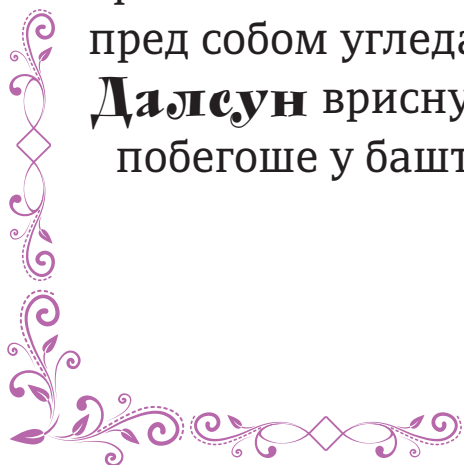
је то стварно њихова мајка и отворише

врата. Замислите само како су се препала кад су

пред собом угледала крволочног тигра, а не мајку! **Хаесик** и

Далсун вриснуше и дадоше се у бег, а тигар за њима. Деца побегоше у башту и попеше се на дрво, а тигар тад дохвати

секиру и стаде да га сече.

Сирота **деца** нису
имала куд.

Далсун у очају погледа
у небо и поче да се моли:

„О богови силни,
чујше наше гласе,
бацише нам уже
да нас оно сјасе!
Ако су нам срца чиста,
нека буде јако,
а ако ли нису,
нека њукне лако!“

Истог часа с неба се
спусти **уже**, дебе-
ло и јако, а деца се
ухватише за њега и
узнесе у **небо**.

Оставши празних шака, тигар **ПОВИКА**: „Хоћу и ја уже!“ На то се још једно уже спусти с неба, но танко и искрзано. Тигар стаде да се вере уз њега не би ли дохватио децу, но кад се попео високо, уже Пуче и он се стровали на земљу и настрада. **Хаесик** и **Далсун** остадоше горе на небу и претворише се у сунце и месец. И дан-данас сијају на небу и гледају на нас.

